

„Dumnezeul păcii”

I.

De multă vreme mă preocupă acest subiect prețios al Scripturii, dar nu doar *subiectul*, ci și Persoana Însăși, da, *El Însuși* este acela, în diversitatea ființei Sale, în care, conform Cuvântului Său, Se prezintă în fața noastră cu această expresie. Fie ca El să ne acorde acum harul ca studiul biblic despre El, ca „Dumnezeul păcii”, să ne aducă tuturor, tuturor cititorilor, un câștig bogat și binecuvântare!

Înainte de a analiza însă acest cuvânt și pasajele din Scriptură referitoare la acesta, să lăsăm să treacă pe scurt înaintea ochiul nostru spiritual alte cuvinte din Scriptură, în care Dumnezeu nostru ni se arată asociat cu o anumită însușire. Desigur, nu doresc decât să enumăr aceste cuvinte; studierea mai aprofundată a acestora rămâne în seama cititorului care cercetează Scriptura!

Din câte văd, și dacă nu mă înșel, găsim în Noul Testament nouă combinații de cuvinte de acest fel, în care expresia „Dumnezeul păcii” apare cel mai frecvent, și anume de 7 ori, dintre care de 5 ori singură și de 2 ori împreună cu alte formulări. Versetele sunt următoarele: Romani 15.33; 16.20; 1 Tesaloniceni 5.23; Filipeni 4.9; Evrei 13.20; mai departe: „Dumnezeul dragostei și al păcii” în 2 Corinteni 13.11 și: „Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii” în 1 Corinteni 14.33. Dacă Domnul va voi, ne vom ocupa mai îndeaproape cu primele 5 pasaje. - În afară de aceasta, pentru a fi complet, să menționăm și pasajul din 2 Tesaloniceni 3.16, unde Domnul este numit „Domnul păcii”.

Celelalte 6 expresii caracteristice sunt următoarele: Dumnezeu este 1. „Dumnezeul oricărui har”: 1 Petru 5.10; 2. „al măsurii”: 2 Corinteni 10.13; 3. „al oricărei mângâieri”: 2 Corinteni 1.3 (acolo se mai spune și „Părintele îndurărilor”); 4. „al speranței”: Romani 15.13; 5. „al răbdării și al mângâierii”: Romani 15.5; 6. „al gloriei”: Faptele apostolilor 7.2 (compară cu „Tatăl gloriei” în Efeseni 1.17!). — Toate acestea sunt pasaje din Noul Testament, dar avem și în Vechiul Testament o expresie deosebit de prețioasă: „Dumnezeu al credincioșiei” în Deuteronomul 32.4 și Isaia 65.16; însă menționăm aceasta doar în treacăt, întrucât în Vechiul Testament se pot găsi și alte expresii similare! De altfel, în Psalmi se găsesc frecvent și alte expresii, precum cele menționate mai jos: „Dumnezeul vieții mele”: Psalmul 42.8; „Dumnezeul tăriei mele”: Psalmul 43.2; „Dumnezeul mântuirii mele”: Psalmul 51.14; „Dumnezeul îndurării mele”, adică „Cel care îmi arată îndurare”: Psalmul 59.17; „Dumnezeul mântuirii noastre”: Psalmul 65.5; sau chiar „un Dumnezeu al izbăvirilor”: Psalmul 68.20. Destul cu astfel de pasaje, dar vedem cât de bogat este Cuvântul în mărturii de tot felul, menite să descrie natura glorioasă, minunată și plină de dragoste a Dumnezeului nostru. Cât de bine ne este! Cât de bogați suntem noi, cei care *putem* spune și trăi mereu, zilnic și în fiecare oră: acest Dumnezeu este Dumnezeu nostru! De-am fi mai conștienți de demnitatea noastră și de bogăția noastră în El și, în măsura în care depinde de noi — și *aceasta depinde* de noi! — am dori să ne bucurăm mai mult de aceasta în mod practic și să o punem în practică!

Ce înseamnă, oare, astfel de expresii precum cele menționate mai sus, în special cea care apare atât de des: „Dumnezeul păcii”? S-ar face o interpretare forțată a cuvântului și s-ar și dilua sensul acestuia dacă s-ar spune pur și simplu că este o intensificare a unei denumiri precum „Dumnezeu plin de pace”! (Poate chiar „Dumnezeu plin de speranță”?!) Nu, dacă nu ar avea

o semnificație mai profundă, nu s-ar fi ales un termen atât de important, ci Scriptura ar fi folosit expresii mai simple. Însă, conform textului original, trebuie să se spună exact așa, nu trebuie atenuat, și vom vedea, de exemplu, în Filipeni 4.6 și versetele următoarele, de ce trebuie să se spună tocmai așa (combinația dintre „*Pacea lui Dumnezeu*”, versetul 6, și „*Dumnezeul păcii*”, versetul 9)! Pentru a rămâne acum la expresia aleasă pentru meditare: Ce înseamnă, așadar, „*Dumnezeul păcii*”, ce vrea Cuvântul inspirat să ne transmită prin aceasta? — Din câte văd eu, această expresie, departe de a fi doar o denumire exuberantă, revelează o multitudine de semnificații extrem de practice, pe care noi, credincioșii, le putem experimenta pe deplin, și anume: „**Dumnezeul păcii**” este Creatorul, Susținătorul și Păstrătorul păcii (pacea absolută, pentru noi pacea conștiinței, pacea inimii); în El (în **Dumnezeu!**) tot ceea ce ține de pace își are temelia și cauza, este prezent în El în întregime și desăvârșit, izvorăște din El, El este izvorul acesteia (cel inepuizabil, care țâșnește mereu din belșug și mereu limpede), El, care este Pacea!, o administrează și este oferită de El, retrasă sau chiar sporită, după cum dorește El, căci El este, într-adevăr, absolut și nelimitat; El are, dă, oferă, revelează, permite, tulbură, întrerupe, ia, creează, vestește, adâncește, lucrează *pacea* după măsura Sa („Dumnezeul măsurii”) și după harul Său („Dumnezeul oricărui har”) și așa cum noi suntem dependenți în tot și în fiecare lucru numai de El, tot așa și în mod deosebit atunci când este vorba de *pacea* pe care nu o putem crea prin fapte și prin voința noastră — cel mult putem să o simulăm pentru o vreme! — și pe care, atunci când o avem, nu o putem modela, aprofunda și păstra după bunul nostru plac, dacă lipsesc condițiile de bază. Aceasta și încă mai mult înseamnă, sau aceasta semnifică, cel puțin într-o oarecare măsură, prețioasa expresie „*Dumnezeul păcii*”. De aceea, a-L avea pe „*Dumnezeul păcii*” alături de noi sau a ști că El este cu noi nu poate fi înlocuit de nimic, absolut de nimic; iar, pe de altă parte, a fi nevoit să te lipsești de El reprezintă pentru un copil al lui Dumnezeu cel mai mare chin, deoarece atunci îi lipsește, practic, „*pacea lui Dumnezeu*”, trebuie să-i lipsească. Și aceasta este o pierdere infinit de grea; să ne gândim doar la versetul din Filipeni 4.7: cât de grav este când lumea gândurilor noastre nu este păzită de pacea lui Dumnezeu! Dar nu vreau să anticipez discutarea acelor pasaje.

„*Dumnezeul păcii!*” Ce expresie plină de glorie! Cât de prețios este să-L avem alături de noi, dar și cât de grav este când nu este așa! Simțim oare ceva din această gravitate, iubitorilor?!

Și acum aș dori, de data aceasta, să mă opresc încă puțin asupra primului dintre cele 5 pasaje (sau chiar 7!), în care expresia „*Dumnezeul păcii*” este menționată într-un anumit context:

Romani 15.33: „*Dumnezeul păcii fie cu voi toți! Amin.*” — Acest cuvânt este o urare de binecuvântare prețioasă a apostolului Pavel adresată adunării creștine din Roma, pe care încă nu o cunoștea personal. El își dorea de multă vreme (capitolul 1.10 și versetele următoare) să vadă această adunare, iar acum, în acest capitol, își exprimă speranța fermă că o va putea vizita. (versetele 24, 28!) Ah, apostolul era totuși un om ca noi și în acest sens, în sensul că nu bănuia ce îl aștepta! Da, urma să vină la Roma, dar cum?! Ca *întemnițat!* Cu toate acestea — dacă ar veni, ar veni „în plinătatea binecuvântării lui Hristos” (Romani 15.29), știa asta dinainte, și așa a și fost, circumstanțele exterioare n-au schimbat nimic în această privință! Fie ca noi să fim (și) în acest sens adevărații lui urmași: ca circumstanțele exterioare să nu schimbe în niciun fel atitudinea noastră interioară față de Domnul și față de ai Săi, ci, cel mult, să o adâncească! — Ceea ce urmează acum de la versetul 30 până la penultimul verset al capitolului mi se pare a fi contextul care îl determină pe apostol să formuleze salutul de binecuvântare final, iar acțiunea lor, la rândul lor, în conformitate cu dorințele și rugămințile lui Pavel, este poate — cel puțin așa cred eu — condiția din partea lor pentru ca din urarea lui de binecuvântare să se nască

minunatul fapt că „Dumnezeul păcii” va fi într-adevăr cu ei. Căci în privința acestui fapt vom fi de la bun început de acord: nu există condiții pentru aceasta din partea *lui Dumnezeu* sau, mai bine zis, condițiile pentru ca „Dumnezeului păcii” să poată fi cu noi sunt create și împlinite pe Golgota: „Dumnezeu este pentru noi!” (Romani 8.32), pentru că noi suntem „*făcuți plăcuți în Cel Preaiubit*” (Efeseni 1.7), iar El, „Cel Preaiubit”, Isus Hristos, este „*Emanuel*”, adică „*Dumnezeu cu noi!*”, în sensul deplin al cuvântului. Dar, din partea noastră, trebuie îndeplinite condițiile care să nu împiedice sau să perturbe prezența Sa printre noi; în special, nu trebuie să adăpostim nimic în inimile noastre care L-ar putea determina pe „Dumnezeul păcii” să ne retragă temporar din *comuniunea Sa*.

Deci, contextul începând cu versetul 30 ne arată cât de mult îl preocupă pe apostol ca credincioșii din Roma să-și amintească de el în *rugăciunile* lor, ba chiar să lupte alături de el în rugăciuni, așa cum făcea el însuși. Cunoaștem noi o astfel de *luptă în rugăciune* alături de alții și pentru alții? O, cât de importantă este totuși lupta în rugăciune! (Compară cu Coloseni 2.1 și versetele următoare.) Dar eu mă voi limita la câteva aluzii scurte. Iar apoi, după rugămintea apostolului adresată lor privind lupta prin mijlocirea rugăciunii, urmează trei formulări „ca să”, care indică clar pentru ce domenii Pavel le-a cerut *colaborarea în rugăciune*. Și apoi urmează urarea de binecuvântare! Nu este oare ca și cum ar vrea să spună: Dacă faceți din cauza mea cauza voastră, astfel încât ea să devină cu adevărat a voastră — și este vorba, oricum, despre voi, despre binecuvântarea voastră! — atunci puteți fi siguri că „Dumnezeul păcii” este cu voi!? Cele trei formulări „ca să” cuprind următoarele trei domenii principale, pentru care el are nevoie de mijlocire:

1. Să fie scăpat de necredincioși (de iudei!); compară cu 2 Tesaloniceni 3.1 și versetele următoare!;
2. slujba sa, pe care trebuia să o îndeplinească în Ierusalim, despre care dorește ca aceasta să fie bine primită de sfinți;
3. venirea sa la ei, pentru ca aceasta să se întâmple cu bucurie, prin voia lui Dumnezeu, și să fie spre învioreare reciprocă atât pentru ei, cât și pentru el.

Nu mai este nevoie să spunem ceva esențial despre aceste trei lucruri, dar toate trei sunt importante și astăzi. Primul punct se referă la viața exterioară a lucrătorilor în lucrarea Domnului, al doilea – slujirea spirituală față de sfinți. În cazul din Romani 15, aceasta constă în faptul că Pavel trebuia să ducă darurile strânse în cele două adunări creștine (versetul 26 și următoarele); chestiunile financiare sunt doar aparent exterioare; în realitate, transmiterea unor astfel de daruri este o chestiune care trebuie gestionată cu o precizie meticuloasă; dar nu numai atât, ci atât cei care dau, cât și cei care primesc trebuie să fie pe deplin mulțumiți în interiorul lor etc. Câtă nevoie de *mijlocire* este în privința aceasta! Da, atât la punctul 1, cât și la punctul 2: Rugăciunea de mijlocire este necesară! Punctul 3 se referea la relația personală dintre el și adunarea din Roma, unde nu fusese niciodată, iar marele apostol se afla în aceeași situație ca orice alt lucrător în lucrarea Domnului: înainte de a pași pentru prima dată într-un cerc nou, vrei să fii pe deplin sigur de voia lui Dumnezeu și îți dorești să *vii cu bucurie interioară* și să *fii primit la fel*. Și aici, rugămintea pentru mijlocire — cât de firească! Dacă toate aceste chestiuni și altele asemănătoare ale slujitorilor lui Hristos ar fi privite cu seriozitatea necesară și cu simțul responsabilității din toate punctele de vedere, cu cât mai multă credincioșie ar fi folosite atunci marea luptă și instrumentul mijlocirii și cât de mult mai bogate ar fi consecințele și rezultatele exterioare și interioare! Și atunci „Dumnezeul păcii” va fi alături de cei care sunt gata să colaboreze activ și să rămână credincioși în această slujire! Sunt pe deplin convins că apostolul

adaugă aici, cu intenție deplină și călăuzit de Duhul Sfânt, urarea de binecuvântare (ceea ce arată și solemnul său „Amin” de la sfârșit!), și cred cu adevărat că putem, ba chiar trebuie, să interpretăm legătura dintre cele de mai sus și această urare de binecuvântare în sensul că, dacă ar proceda cu credincioșie conform versetelor 30–32, „Dumnezeul păcii” ar fi într-adevăr *cu ei*, adică ei L-ar experimenta atunci într-un mod cu totul deosebit în această calitate a Sa; El le-ar „da pace ca un râu”, o va înmulți și îi va face să o experimenteze într-o asemenea abundență, încât s-ar bucura în mod copleșitor de binecuvântarea colaborării în rugăciune. Destul cu asta!

„Dumnezeul păcii”, Creatorul, Administratorul, Dătătorul și Păstrătorul păcii, să ne facă și pe noi oameni să colaborăm cu cea mai mare credincioșie în „rugăciune, cerere, mijlocire și mulțumire” (1 Timotei 2.1 și versetele următoare) pentru slujitorii din lucrare și pentru multiplele lor sarcini, pericole și dificultăți; atunci tot ceea ce cheltuim în lupta rugăciunii ca putere și efort va fi înlocuit și răsplătit din belșug de bogatul nostru „Dumnezeu al păcii”, care ne va dăruia comuniunea neîntreruptă cu El. Ce har! Lui să-I fie laudă și glorie în timp și în eternitate!

II.

După diverse observații introductive, printre care și o explicație generală a prețioasei expresii din titlu, am încercat în numărul anterior să discut pe larg primul dintre pasajele în care apare această expresie. Înainte de a trece astăzi la următoarele pasaje, iată încă o dată o enumerare a tuturor acestora, dintre care pe unele nu le pot trata decât pe scurt, având în vedere încheierea iminentă a anuarului.

Această expresie „**Dumnezeul păcii**” apare de *cinci* ori în *Noul Testament*, și anume: Romani 5.33; 16.20; Filipeni 4.9; 1 Tesaloniceni 5.23; Evrei 13.20, în timp ce de încă *două* ori această expresie apare într-o formă extinsă: „Dumnezeul dragostei și al păcii” în 2 Corinteni 13.11 și „Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii” în 1 Corinteni 14.33. Nu voi mai putea reveni asupra celor două pasaje din urmă. Dar pe cât de *prețioasă* este prima dintre cele două, pe atât de *serioasă* este a doua! Ordinea divină este cea a păcii sau pacea este adevărata ordine conformă cu voia lui Dumnezeu! — De altfel, spre sfârșitul anuarului precedent (17/1932), am avut ocazia să mă ocup în detaliu și din punct de vedere pur practic de expresia: „Un Dumnezeu nu al dezordinii”. Citiți acel text și legați în inimă ceea ce ați citit de reflecțiile actuale despre „Dumnezeul păcii”!

Al doilea verset care urmează să fie discutat este, așadar, Romani 16.20! Contextul acestui pasaj este extrem de serios. În Anuarul 13, la întrebarea 13: „Ce înseamnă «a fi simplu în ce privește răul?»” (Romani 16.19), m-am ocupat în linii mari de acest pasaj și atrag atenția asupra lui cu cea mai mare insistență. Am spus acolo, printre altele: „Apostolul dorește ca ei nu numai să vadă spiritual (prin Cuvânt) ce este **bun** în ochii lui Dumnezeu ..., ci și să se străduiască să se păstreze curați față de orice rău, *să nu se lase deloc atrași de acesta, de la bun început să nu se amestece cu el*, astfel încât să rămână *inaccesibili* pentru acesta și, prin urmare, protejați împotriva lui; căci *a nu da curs răului în niciun fel* face poziția noastră să fie în *cea mai mare siguranță*! ... Atunci s-ar experimenta curând puterea «Dumnezeului păcii», care îl va birui în curând pe satan, adică, în acest context, pe cei care tulbură pacea și sunt folosiți de satan (de exemplu, și pe falșii învățători!) ... s-ar cunoaște și s-ar savura prezența plină de pace a «Dumnezeului păcii». ...” — Cu aceste cuvinte avem deja o scurtă explicație a pasajului! Adevărul este că diversele forme de rău din cadrul unei biserici (adunări), în care au pătruns astfel de oameni care provoacă dezbinare și necaz, ar trebui să capteze la maxim atenția celor

responsabili (Romani 16.17). Dacă aceasta nu are loc, în curând nu se va mai simți deloc *pacea* în cadrul comunității, deoarece inamicul reușește astfel cel mai bine să obțină ceea ce urmărește cel mai mult: ca Duhul Sfânt — „întristat” (Efeseni 4.30) — să Se retragă și să nu mai poată lucra după voia lui Dumnezeu. Consecința este atunci lipsa binecuvântării pe toată linia! Iar „cuvintele dulci și vorbirile frumoase” ale acestor oameni (Romani 16.18), care stimulează lucrările vrăjmașului, îi seduc atunci cu ușurință chiar și pe cei care până atunci erau „naivi = fără răutate”, și tocmai pe aceștia! Dar dacă se procedează conform versetului 17 și conform versetului 19 (vezi mai sus!), atunci Dumnezeu poate lucra, și El este „Dumnezeul păcii”! El este Cel care, așa cum am spus în numărul anterior, are pacea, o dă, o ia, o înmulțește etc. El este izvorul păcii, care este inepuizabil, și El nu are o mai mare bucurie în cadrul Adunării (Bisericii) Sale decât atunci când poate lucra nestingherit în toată gloria Sa. Și așa cum acei slujitori ai lui satan caută să semene și să răspândească neînțelegerea, tot așa El Se străduiește să reverse asupra lor torentul *păcii Sale*, ba chiar să domnească și să lucreze printre ei ca „Dumnezeul păcii”. Dar El caută la noi o astfel de credincioșie, care trebuie să se manifeste întocmai ca în versetele 17 și 19, dacă ea există cu adevărat. Dacă este așa, adică dacă suntem astfel de oameni, atunci Îl vom vedea pe „Dumnezeul păcii” acționând nestingherit spre binele nostru: El îl va opri pe satan și, în cele din urmă, îl va călca sub picioarele *noastre* (nu ale Lui!), ceea ce înseamnă desigur, printre altele, că *noi înșine trebuie să devenim învingători deplin* asupra tuturor acestor forme de rău distrugătoare, provocate în cadrul adunării de oamenii certăreți sau de învățătorii falși. El, Dumnezeu nostru, este pentru noi „Dumnezeul păcii”; dacă pacea Sa este tulburată în adunare, fără vina noastră, ba chiar dacă noi înșine ne-am opus răului, atunci Dumnezeu nostru, care, așa cum am spus, este **pentru noi** „Dumnezeul păcii”, va deveni adversarul adversarilor noștri, iar aceștia vor simți pe propria piele ce înseamnă să ne fi declarat *nouă*, ca să zicem așa, război (prin comportamentul lor rău!): El este de partea noastră și El restabilește pacea tulburată. „Pentru cei răi nu este pace!”, se spune în Isaia 57.21, iar acest fapt îl va experimenta mai ales vrăjmașul, satan împreună cu adepții săi. Este, prin urmare, o situație comparabilă cu cea a stâlpului de nor pentru Israel din Exodul 14.19-20: ceea ce pentru poporul Său era lumină și glorie, pentru vrăjmașii poporului Său (deci pentru vrăjmașii *Săi*!) a devenit întuneric și judecată! Astfel, se poate spune că pentru vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului Său este deja îngrozitor să-L aibă împotriva lor pe „Dumnezeul păcii” — dar cum va fi oare când vor avea de-a face cu „Dumnezeul judecării”! (Isaia 30.18) — Dar destul despre pasajul nostru din Epistola către Romani! Să fim așa cum ne îndeamnă apostolul să fim, el care se bucura de credincioșii din Roma, adică din cauza ascultării lor (Romani 16.19) — oare ar putea el, și mai ales Dumnezeu, să se bucure și de noi, de ascultarea noastră? Atunci și noi am cunoaște mai mult puterea „Dumnezeului păcii” spre binele nostru, iar El ar fi alături de noi fără obstacole, conform cu Romani 15.23 (compară cu numărul anterior al publicației!). Să-L cunoaștem mai mult — *depinde de noi*, preaiubiților în Domnul, dacă și cum se va întâmpla aceasta! — Harul Său este de ajuns și pentru aceasta!

Următorul pasaj, pe care trebuie să-l discutăm, este unul plăcut și minunat: *Filipeni 4.9*! Și în acest caz, contextul este important, ba chiar, poate, mai important decât oriunde altundeva! Așa cum am spus deja în numărul anterior (pag. 223 – vezi la paragraful I. din acest articol), aici trebuie remarcată în mod special asocierea dintre „*pacea lui Dumnezeu*” și „*Dumnezeul păcii*”. Cea din urmă este mai amplă (și o include și pe cea dintâi) — desigur, dar și prima este deja demnă de urmărit și prețioasă: a experimenta „pacea lui Dumnezeu” ca fiind cea care ne păzește inimile, simțurile și gândurile în Hristos Isus (Filipeni 4.7). Cu siguranță, aceasta este etapa preliminară pentru experiența și mai înaltă a prezenței „*Dumnezeului păcii*” alături de noi. Ceea

ce se menționează în versetul 7 ni se dăruiește atunci când ne bucurăm în Domnul și ne arătăm blândețea față de toți oamenii și, mai presus de toate, atunci când, în loc să ne îngrijorăm în zadar, ne apropiem de Dumnezeu nostru în orice chestiune, pentru a-L implica în toate. Îngrijorarea ne ascunde fața lui Dumnezeu, iar rugăciunea, adică discuția plină de încredere cu Dumnezeu despre toate lucrurile, face ca puterile minunate ale lui Dumnezeu să lucreze spre binele nostru și ne deschide porțile „păcii lui Dumnezeu” — adică a *păcii* pe care Dumnezeu o savurează El Însuși, cât și o dăruiește (compară cu Ioan 14.27). Această „pace a lui Dumnezeu”, se spune, „care întrece orice înțelegere, ne va păzi inimile și gândurile (lumea gândurilor noastre!) în Hristos Isus”. Ce ar putea fi mai plăcut?! De ce, atunci, atât de puțină păzire a inimilor și a minților la unii credincioși? De ce o astfel de lipsă de stăpânire de sine, ba chiar dezlănțuire a inimilor și a gândurilor la mulți credincioși? — Pentru că nu au învățat să se refugieze în inima lui Dumnezeu cu toate grijile lor, fie că sunt din vina lor, fie că nu, ci pentru că speră adesea să se descurce singuri cu ele. Multe prostii și lucruri și mai grave au fost deja consecințele triste ale unor astfel de neglijențe, căci dacă „pacea lui Dumnezeu” nu ne păzește, cine ar mai face-o? Și dacă nimeni nu o face, dacă inima și gândurile noastre rătăcesc fără frâu pe cărări periculoase — ce consecințe poate avea aceasta?! — Nu, să nu uităm niciodată cuvântul „și” cu care începe versetul 7; acesta ne arată că trebuie să îndeplinim condițiile (în sine ușoare), iar atunci „pacea lui Dumnezeu” ne **va păzi** inima și gândurile în Hristos Isus, și atunci vom fi bine în Domnul!

Dar pentru a-L avea pe „Dumnezeul păcii” cu noi, nu doar ca pe o urare de binecuvântare, așa cum apare în Romani 15.33, ci ca pe o realitate fericită, trebuie să ne caracterizeze ceva mai mult decât simpla împlinire a versetelor 4–6, iar despre aceasta vorbește versetul 8, în timp ce prima jumătate a versetului 9 ni-l prezintă pe apostolul Pavel ca model activ în această privință, așa cum se întâmplă în atâtea alte cazuri! Dacă ar „face aceasta”, adică ar acționa ca el, atunci „Dumnezeul păcii” ar fi cu ei.

Și cum a acționat apostolul? Ce au învățat ei de la el, ce au primit și auzit de la el și ce au văzut la el? O, toate lucrurile prețioase din versetul 8 îi ocupau inima, gândurile, mintea și aspirațiile! El medita în lăuntrul său numai la comori, iar această meditație l-a făcut bogat și fericit, aducându-i prezența „Dumnezeului păcii” alături de el. Și dacă umblăm în acest fel, vom beneficia și noi de ele! Sunt opt puncte sau lucruri pe care versetul al optulea ni le prezintă. (Mă simt puternic îndemnat să scriu pe larg despre ele, dar spațiul nu-mi permite!) Pavel nu ne spune unde se găsesc aceste opt lucruri, dar cu siguranță mai întâi la Preaiubitul nostru Domn Isus. Dar dacă se găsesc la El, atunci se găsesc și la ai Săi, chiar dacă într-o măsură mult mai mică! (Vom reveni asupra acestui aspect mai târziu!) Unele lucruri se vor găsi chiar și în lume, deși, din nou, într-o măsură mult mai mică, și în măsura în care acolo provin dintr-o inimă, în general, temătoare de Dumnezeu, nu este de prisos să le luăm în considerare (compară cu Faptele apostolilor 10.2-4,22,31!), dar nu este nevoie să ne ocupăm de aceasta aici. În schimb, să ne îndreptăm privirea pentru scurt timp spre sfinți! Deși diferența dintre ei și Domnul este de nedescris de mare, totuși vom găsi astfel de lucruri, mai mult sau mai puțin, chiar și la cei mai slabi dintre credincioși. Se pune doar întrebarea dacă ne interesează să le vedem și să le găsim! Cu regret, vai de noi!, există mulți care se numesc credincioși și probabil că și sunt, dar care se străduiesc mereu să caute mai întâi imperfecțiunile, ba chiar răul, greșelile, neajunsurile și lipsurile fraților și surorilor lor și să le scoată la lumină (în totală contradicție cu apostolii!). Un spirit de critică îi animă și îi face să nu audă aproape niciodată o laudă la adresa fraților lor fără să-i adauge un „da, dar...” răutăcios sau chiar malițios. Ei fac exact invers față de ceea ce scrie

în Ieremia 15.19: „Dacă vei scoate ce este de preț din ce este fără preț, vei fi ca gura Mea” — ei separă ceea ce este fără preț de ceea ce este prețios, ceea ce este, desigur, foarte ușor, căci oricât de prețioși am fi în ochii lui Dumnezeu (compară vorbirile lui Balaam, chiar dacă se referă la Israel: Numeri 23.9,21 etc.) — imperfecțiunea, da, ceea ce este din carne, se vede pretutindeni la noi! Dar tocmai asta nu trebuie să o căutăm și să o scoatem la iveală. Poate fi necesar ca o biserică (adunare) să se ocupe, uneori, din motive de disciplină, de un rău care a avut loc și a devenit cunoscut public (1 Corinteni 5), dar inima nu devine mai fericită prin această activitate, chiar dacă a devenit necesară înaintea lui Dumnezeu. Nu, inima devine fericită doar atunci când ne ocupăm de binele, de lucrarea lui Dumnezeu în frații noștri, care umblă în dependența de Duhul lui Dumnezeu și în ascultare față de Cuvântul Său și, prin urmare, aduc „roada Duhului” (Galateni 5). Există atât de multe trăsături, adesea foarte mici și plăcute, în caracterul reînnoit de Duhul Sfânt al fraților și surorilor noastre, încât n-ar trebui să avem deloc timp să ne ocupăm de răul din ei mai mult decât este absolut necesar pentru menținerea ordinii în biserică (adunare). (Și, în afară de aceasta, nu este treaba tuturor!) Oricine caută ceea ce este fără preț în loc de ceea ce este prețios („separarea a ceea ce este de preț de ceea ce nu este de preț” este sarcina noastră), nu slujește nimănui spre zidire și niciodată nu-L va avea alături de sine pe „Dumnezeul păcii”. Cum ar putea Dumnezeu să fie de partea lui?! Cât de plăcut este să vedem cum Domnul caută „micile” (?) trăsături ale lucrării inspirate de Duhul Sfânt la sfinții Săi, cum ar fi, de exemplu, în istoria văduvei cu bănuțul ei (Marcu 12 și altele) sau în ungerea făcută de Maria în Betania! (Matei 26; Marcu 14 și Ioan 12) Cât de urât este aici spiritul critic, iar dacă acesta nu iese în evidență în prima istorisire, probabil că asta se datorează doar circumstanțelor. Criticii se găsesc foarte ușor și peste tot, dar Domnul îi pedepsește și se pune întotdeauna de partea celor atacați pe nedrept!

Caută doar, frate, soră, conform versetului 8, printre frații și surorile tale, de exemplu, ce este din adevăr, ce corespunde demnității sfintei stări de fii ai lui Dumnezeu, ce este practic drept, ce este curat, neamestecat și parfumat, ce este plăcut și sună la fel, ce provine din energie spirituală și virtute și unde există ceva de lăudat — cu siguranță vei găsi multe (chiar și în lumea publică de astăzi!). Dar căutarea presupune o privire corectă și bucuria de a găsi chiar și lucrurile mici, cele care în ochii unora par neînsemnate. Și gândește-te la aceasta, cântărește-o și învață din ea pentru tine însuși și pentru comportamentul tău; da, caută acele opt lucruri pentru propriile tale fapte! *Și atunci „Dumnezeul păcii” va fi cu tine!* Ocupându-ne cu lucrurile cu care și Dumnezeu Se ocupă cel mai mult, ne cufundăm în torentul păcii, ne dăruiește experiența faptului că Dumnezeu nostru ne revărsă din plinătatea Sa de pace, astfel încât, ca adevărați copii ai păcii, să putem împărtăși altora ceea ce experimentăm noi înșine. „Dumnezeul păcii” era alături de Pavel; cât de des vedem aceasta în practica vieții și a slujirii sale! Și noi putem experimenta aceasta, dacă învățăm de la el. S-ar putea spune încă *multe* despre acest subiect, dar trebuie să mă opresc aici. Fie ca noi să savurăm mai mult acest pasaj extrem de bogat, ba mai mult, fie ca „Dumnezeul păcii” să ne lase să savurăm prețiozitatea comuniunii Sale neîntrerupte și să ne lase să gustăm din pacea Sa, — ce binecuvântare am deveni atunci pentru ceilalți, căci nimeni nu are nevoie de ceva mai mult decât de *pace*, acea pace pe care numai El o are și o dă, El care este „Dumnezeul păcii” și „Domnul păcii” (2 Tesaloniceni 3.16). Lăudat fie Numele Său glorios!

III.

În ultimele două numere, după diverse considerații introductive, am avut ocazia să mă ocup în detaliu de trei dintre pasaje în care este folosită expresia „Dumnezeul păcii”: Romani 15.33;

16.20 și Filipeni 4.9. Le-am analizat pe toate în contextul lor. Ne mai rămân încă două pasaje, adică acelea în care este menționată doar expresia „Dumnezeul păcii”, în timp ce, așa cum am spus deja de mai multe ori, nu mai pot aborda cele două pasaje (deoarece se apropie sfârșitul anului) în care sunt menționate și alte extinderi ale expresiei: 2 Corinteni 13.11 și 1 Corinteni 14.33; și nici la 2 Tesaloniceni 3.16 („Domnul păcii”).

Acum, deci, în măsura în care Domnul ne dăruiește har, să trecem la celelalte două pasaje: 1 Tesaloniceni 5.23 și Evrei 13.20! Din lipsă de spațiu, trebuie să fiu concis. În ceea ce privește primul dintre aceste pasaje, pot să fiu concis și pentru că a fost deja abordat puțin în acest anuar, și anume de fratele A. v. d. K. la pagina 121, în eseul său: „Urmăriți pacea...”, în primul paragraf. Gândul exprimat acolo este foarte prețios și corespunde în esență cu ceea ce am de spus în câteva cuvinte. Vă rog să citiți acolo!

Pasajul (1 Tesaloniceni 5.23) se referă în special la „sfințire”. De asemenea, în acest an, fratele A. v. d. K. a scris pe larg despre acest subiect la pag. 145 și următoarele (sub titlul: „Urmăriți ... sfințenia etc.”). El a demonstrat acolo, pe baza unor exemple foarte practice *din Scriptură*, că „sfințirea” înseamnă *separare*, ceea ce probabil este deja cunoscut de majoritatea cititorilor. Dar dacă privim aceasta cu strictețe, atunci se elimină orice posibilitate de a asocia acest cuvânt cu „lipsa păcatului” și cu alte învățături ieftine, dar nefondate în Scriptură. Aceasta trebuie să ne fie complet clar înainte de a ne preocupa cu pasajul nostru. A fi sau a deveni sfințit înseamnă, așa cum se spune la pag. 145, „a fi (sau a deveni) separat de ceea ce a fost până acum, de ceea ce este obișnuit sau general, și anume pentru o *nouă poziție* și o *nouă destinație*”. Aceasta este clar. Desigur, o astfel de *separare* la credincioși nu s-ar putea îmbina cu o viață trăită în păcat, dar în cazul „sfințirii” nu umblarea practică este primordială, ci mai degrabă lucrarea lui Dumnezeu este cea mai importantă: El ne-a separat, și când El ne îndeamnă să desăvârșim sfințenia în teamă de Dumnezeu (2 Corinteni 7.1), aceasta are loc doar ca ceva posibil pe baza sfințirii (separării) obiective, realizate de Dumnezeu (a se compara, în acest sens, și întrebarea 7 din acest an, răspunsul A al lui Th. K., răspunsul B al autorului acestui text!).

Să ne îndreptăm acum atenția spre 1 Tesaloniceni 5.23! Pasajul este o *urare de binecuvântare*. Cel mai credincios colaborator al nostru de odinioară, care a adormit în Domnul, fratele K.O.St., a transmis de pe patul de moarte acest pasaj unui frate de la care își lua rămas-bun pentru această perioadă, iar o astfel de aplicare a acestei urări de binecuvântare mi se pare deosebit de prețioasă. Pavel, care probabil îl cunoștea mai bine decât oricare dintre noi pe „Dumnezeul păcii” în această însușire a Sa – de a fi izvorul păcii, de a avea pace, de a da pace, de a o înmulți etc. (compară cu cele spuse la punctul II, aliniatul 3!) –, știa cel mai bine cât de ușor ne lipsește pacea în viața practică. Da, dacă omul cel nou ar fi alcătuit doar din duh, atunci pacea nu ar fi atât de ușor de tulburat, dar sufletul, care locuiește în plus într-un „trup al slăbiciunii”, cade ușor sub influențe naturale, ba chiar carnale, care caută să-i răpească noul câmp de acțiune pe tărâmul „vieții adevărate” (1 Timotei 6.19!). De aceea există adesea atâta luptă în rândul credincioșilor care — deși pot face parte dintre adevărații „spirituali” (Galateni 6.1) — încă umblă călăuziți după suflet și știu încă prea puțin despre cum pot omorî prin Duhul „faptele trupului” (Romani 8.13), astfel încât și trupul să slujească „în înnoirea duhului” (Romani 7.6; compară cu **Romani 12.1!**). De aceea el le dorește preaiubiților credincioși din Tesalonic, a căror viață practică era plină de lupte și, prin urmare, binecuvântată, dar care trebuiau să învețe și mai mult să înainteze în sfințenie practică (separare!) (compară cu 1 Tesaloniceni 3.1 până la 4.8), ca „Dumnezeul păcii” să-i sfințească pe deplin, adică să-i separe pentru Sine, astfel încât „la venirea Domnului” să fie găsiți „fără vină” (compară cu 1 Tesaloniceni 3.12, **13!**) Ce bine

că ei, că noi nu trebuie să devenim *prin noi înșine* „fără vină” „după duh, suflet și trup” în perspectiva venirii iminente a Domnului, ci că putem conta pe faptul că „Cel care ne cheamă este credincios — El va și face aceasta!” (1 Tesaloniceni 5.24). Acest ultim cuvânt depășește dorința de binecuvântare, oferindu-ne o promisiune minunată — dar în primul rând ne arată că „Dumnezeul păcii” este Cel care este credincios. El rămâne credincios față de Sine Însuși! El dorește ca noi să fim în *pace* — și orice păcat, orice lipsă de sfințenie față de Dumnezeu, orice umblare după firea pământească, orice lucru vrednic de mustrare găsit la noi etc. perturbă pacea destinată nouă (care totuși ne păzește, conform Filipeni 4.7), și de aceea „Dumnezeul păcii” vrea să facă ceea ce este conform cu Ființa Sa, pentru a înlătura toate perturbările din viața noastră spirituală, sufletească și trupească, astfel încât, când va veni Domnul, totul să fie desăvârșit — „fără cusur și curat”! (așa cum se spune în Filipeni 2.15). El va face aceasta prin sfințirea noastră, căci „voia lui Dumnezeu este sfințenia noastră” (1 Tesaloniceni 4.3: acolo, în sensuri cu totul practice!) — Cât de minunat este faptul că „Dumnezeul păcii” este Cel care preia această lucrare de sfințire a întregii noastre ființe până în ziua venirii Domnului! În ce mâini bune ne aflăm și cât de sigur va fi dusă la bun sfârșit această lucrare! Cât de diferit ar fi dacă ar trebui să o facem noi! Cât de uimiți vom fi când vom ajunge la țintă, la venirea Sa! — Încă un lucru: să nu trecem însă cu vederea, în ceea ce privește partea noastră, ceea ce se spune mai înainte în întregul capitol 5: o astfel de viață spirituală, practică și deosebită ni se cuvine! Dar lucrarea desăvârșirii în sfințenie până în ziua Sa — aceasta este lucrarea Sa, lucrarea „Dumnezeului păcii”! — Lui să-I fie laudă și închinare — El o va face! El este atât de credincios!

Ultimul pasaj nu trebuie să ne mai preocupe decât foarte puțin, oricât de frumos ar fi: Evrei 13.20,21! Poate că Domnul ne va da harul să aprofundăm acest cuvânt altă dată, din alte perspective.

Acest pasaj de la sfârșitul Epistolei către Evrei, atât de serioasă, dar și atât de prețioasă, este extrem de remarcabil, deoarece ne aduce pe noi, cei care, la fel ca evreii, ne aflăm încă aici pe pământ în mijlocul *luptei*, pe tărâmul învierii, adică la aducerea înapoi a „Păstorului cel mare al oilor”, iar această aducere înapoi a Lui este atribuită „Dumnezeului păcii”, care, prin puterea *sângelui* legământului etern, L-a adus înapoi dintre morți pe Cel de care avem nevoie mai mult decât de orice, pentru a ajunge să ne bucurăm de pace în viața de zi cu zi. El este aici „Păstorul cel mare al oilor” (în Ioan 10 „Păstorul cel bun” și în 1 Petru 5.4 „Mai-marele Păstor”) și — cu siguranță! — „sub toiagul Său blând intru și ies și am pășuni de o dulceață de nedescris, astfel încât să nu duc lipsă de nimic...” Da, cu siguranță: „Dumnezeul păcii” va avea grijă ca lipsa și privarea să rămână departe de cei care, prin Isus Hristos, Păstorul cel mare al oilor, umblă înaintea Lui în toate zilele vieții lor. Căci El nu numai că L-a adus înapoi dintre morți „pe Domnul nostru Isus” — cât de frumoasă este această expresie! — „pe Cel care „a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20), și anume a făcut aceasta tocmai ca „Dumnezeul păcii”, ci, tocmai în această însușire, El vrea — apostolul le dorește evreilor și, astfel, și nouă, ca El să facă aceasta! — să ne „desăvârșească în orice lucrare bună”, prin faptul că El — mereu „Dumnezeul păcii”! — „lucrează în noi ceea ce este plăcut înaintea Lui”! Și toate acestea „prin Isus Hristos, căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.”

Cât de bogați suntem noi, potrivit acestui pasaj, noi, cei care Îl cunoaștem pe „Dumnezeul păcii”! El, care vrea să ne păzească fără vină la venirea Domnului, El este în stare, de asemenea, să ne „desăvârșească în orice lucrare bună” etc.! Cât de asemănătoare sunt ultimele două pasaje, nu-i așa?! Cât de mult le stă la inimă scriitorilor inspirați ai Cuvântului să ne prezinte pe

„Dumnezeul păcii” în toată gloria, bunătatea, dragostea, puterea și în lucrările Sale, pe El, care este *izvorul, dătătorul și păstrătorul păcii* și care știe să înlăture, într-un fel sau altul, tot ceea ce se opune acestei păci, păcii *Sale*, pentru ca noi, fericiții primitori și deținători ai „*păcii lui Dumnezeu*”, să-L cunoaștem și să-L iubim mai bine pe „Dumnezeul păcii” în *Hristos Isus*, până când vom ajunge sus, în gloria Sa!

Da, suntem *pe mâini bune* și vom rămâne așa și *la trecerea în noul an*, în mâinile Celui care era, este și va fi:

„Dumnezeul păcii!”

Lui să-I fie adusă laudă și închinare eternă!

Titlul original: „*Der Gott des Friedens*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 222-227; 244-250; 277-280;
Vol. 18, Anul 1933.